

Toen ik begin 2000 na 4 jaar de opdracht afrondde om de gedragscode KMar te ontwikkelen en in te voeren, was toch even de vraag, wat moet je nou met hem.

Vervolgens kwam de vraag zou je niet Wapenadjutant willen worden.

Wapenadjutant?? Ik snapte nog net dat het niets met pistolen en karabijnen te maken had, maar daar hield mijn kennis toch al gauw op.

Na een oriëntatie periode heb ik gesolliciteerd en zowaar ik kwam daaruit rollen. Nou op kennismaking bij de toenmalige BDM de generaal Neisingh. En nadat hij mij natuurlijk had gevraagd wat ik dacht te zullen gaan doen, vroeg ik hem: maar wat wilt u dat ik ga doen, wat is mijn opdracht. Zijn antwoord was kort en bondig, overigens bleek achteraf één van zijn weinige kort en bondige uitspraken: Zet de onderofficieren weer op hun poten.

Die uitspraak was redelijk schokkend voor mij. In de eerste plaats de hoogste baas vond dus blijkbaar dat de onderofficier niet op z'n poten stond, maar 2: kunt u er niet iets meer bij zeggen? Wa bedoel u?

Maar het bleef kort en bondig.

De jaren erna kenmerkten zich verder door met z'n tweeën met de benen op tafel te filosoferen en verlangde ik soms nog wel eens terug naar die kort en bondigheid, hoewel ik aan dat filosoferen buitengewoon warme herinneringen heb, dat heeft uiteindelijk ook boddy gegeven aan de inhoud van de functie: het er voor elkaar zijn in goede en slechte tijden. En ik kan u verzekeren die wisselden elkaar in hoog tempo af.

Wel toen dachten we een nieuwe BDM te krijgen, maar dat werd heel iemand anders.

Het filosoferen was afgelopen, een gesprek met een open einde ingaan was voorbij, als ik maandag iets tegen generaal Beuving zei en hij vond dat ook werd dat de volgende dag in de Marraad besloten. Wauw, dat was nog eens lekker. Maar de andere kant was: een dossier waar 2 jaar aan gewerkt was en bijna klaar werd met diezelfde snelheid van tafel gehaald.

Van een logge olietanker werd de organisatie een snelle speedboot.

Wat is er een hoop gebeurd. Allerlei ideeën en voorstellen zijn geconcretiseerd en gerealiseerd.

Dat betekende ook dat zoals ik in de eerste jaren bijna wekelijks werkbezoeken aflegde, ik de laatste jaren toch heel erg oplette wat er in Den Haag allemaal gebeurde. Want voor je het wist werd er weer iets nieuws verzonden met grote consequenties voor het personeel.

Generaal Beuving hartelijk dank voor het gestelde vertrouwen en de wijze waarop u de functie van stafadjutant serieus hebt genomen, maar ook mij als persoon in mijn waarde liet. Ik moet zeggen dat ik daardoor veel heb geleerd en een persoonlijke ontwikkeling heb doorgemaakt. Iets minder de strategische diplomaat, naar iets meer leiderschap met lef. En om mijn dank te onderstrepen wil ik u dit overhandigen.

Het personeel, de onderofficier. Als ik deze 6 ½ jaar terug kijk, dan heeft uiteindelijk die 1^e uitspraak van generaal Neisingh mijn hart gehad. Werken aan de positie maar vooral ook aan de waardering en eigenwaarde van de onderofficier, die vakmannen en vrouwen waar we zo zuinig op moeten zijn die in het zo specifieke marechausseewerk uniek zijn.

Dan ben ik alleen maar trots en dankbaar dat ik de gelegenheid heb gehad daarvoor wellicht iets te kunnen hebben betekenen.

Marinus: aan jou nu deze uitdaging. Ik weet zeker dat je het beter gaat doen. Jij kijkt over de meesten heen, ik moest altijd tegen meesten opkijken. Bij het handen geven werd ik meestal vermorzeld, maar als jij een hand geeft kunnen ze beter eerst de ring aan de linkerhand schuiven. Je kijkt strenger dan ik, maar je lacht ook harder dan ik. Allemaal eigenschappen die je hard nodig hebt. Want hoe gaan bijvoorbeeld werkbezoeken. Je gaat zitten in de koffiekamer en je vraagt en mannen hoe gaat het. Fout! De eerste 2 uur krijg je alle shit van de organisatie over je heen. Vervolgens krijg je: neem mijn geval nou en ten slotte wordt je door het bewakingsgebied heen gesleurd en ben je volkomen de weg kwijt. En dan moet jij daar dan een ordentelijk verslag voor CKMar van breien.

Dan moet je aardig in je schoenen staan. Nou jou schoenmaat is ook aanzienlijker groter dan de mijne dus ook dat komt goed.

En weet je waarom het toch zo leuk is. De tweede helft van zo'n werkbezoek, dan beginnen ze te vertellen van hun eigen werk en dan proef je de motivatie en het vakmanschap en het bezoek eindigt steevast met: 't valt eigenlijk wel mee hoor, we bedoelen het niet persoonlijk en we gaan er wel voor.

Kijk, daarom heb ik 6 ½ jaar energie gekregen van al die kanjers. Succes !!!

6 CKAB meegemaakt

Verboom

Langbroek

Beekman

Besselink

Broesder

Mulder